

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.206 van 20 september 2011
in de zaak A. 193.953/IX-6510**

In zake : Guy VANNESTE
 wonend te 1200 Brussel
 Mistrallaan 37-47 bus 1
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de SENAAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Van Orshoven
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 september 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het beperkt Bureau van de Senaat van 16 juli 2009 waarbij Gisèle Stevens met ingang van 1 oktober 2009 bevorderd wordt tot directieassistente bij de Taaldienst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 198.605 van 7 december 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2011 om 14.00 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Bart Martel, die loco advocaat Paul Van Orshoven verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Joke Goris, gemachtigd om ter terechtzitting advies te verlenen, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op het tijdstip van de bestreden beslissing is de verzoeker eerste secretaris bij de Taaldienst van de Senaat.

Op 2 juni 2009 wordt een betrekking van directieassistent bij de Taaldienst van de Senaat vacant verklaard. Krachtens artikel 20 van het organiek personeelsreglement is deze graad toegankelijk bij wege van keuzebenoeming.

De verzoeker kandideert samen met drie andere kandidaten, onder wie Gisèle Stevens die op dat moment eerstaanwendend secretaris is bij de dienst Commissies.

3.2. Op 13 juli 2009 hoort een comité bestaande uit de directeur-generaal van de Quaestuur, de bestuursdirecteur van de Taaldienst en de bestuursdirecteur van de dienst Personeel en HRM de verschillende kandidaten.

Het verslag van deze hoorzitting vermeldt het volgende betreffende de verzoeker en Gisèle Stevens:

“Mevr. Stevens is sinds 17 september 1990 in dienst bij de Senaat en heeft steeds gewerkt bij de Commissiedienst. Ze ziet de vacante functie als een interessante uitdaging: een directieassistente moet inderdaad andere vaardigheden en kwaliteiten aan de dag kunnen leggen dan een ‘gewone’ secretaresse en zij meent aan die voorwaarde te beantwoorden. Ze verklaart overigens reeds leidinggevende ervaring te hebben opgedaan bij het toezien op de werkzaamheden van studenten die aan haar dienst waren toegewezen, alsook bij het superviseren van de taken van een collega die de dienst regelmatig komt versterken. Het solliciteren voor een leidinggevende functie binnen een andere dienst dan de hare, stelt in haar ogen de uitdaging nog meer in het licht. Mevr. Stevens, die over een kandidaatsdiploma vertaler-tolk beschikt, wordt in het bijzonder aangetrokken door het perspectief te kunnen meewerken met de Taaldienst. Ze heeft inlichtingen ingewonnen omtrent het belangrijke, technische luik van de functie en is zich ervan bewust dat ze tijdens haar ‘scholingsperiode’ onvermijdelijk op haar collega's zal moeten kunnen terugvallen. Ze zal er bijgevolg ten eerste belang bij hebben haar bevordering als legitiem te doen beschouwen en haar competenties te bewijzen. Daartoe rekent ze op de steun van de directeur, maar ook op haar eigen zin voor communicatie en contactvaardigheid; die eigenschappen beschouwt ze als onontbeerlijk voor een directieassistente, want het opbouwen van een goede werksfeer binnen de dienst is voor haar, naast de inhoudelijke aspecten van het werk, van het grootste belang.

Het Comité beschouwt mevr. Stevens als een ervaren en waardevolle kandidaat die overigens uitstekend tweetalig is. Ze geeft blijk van een doordachte en opbouwende visie op de functie van directieassistente. Haar actieve deelname aan de werkgroep workflow staat er borg voor dat zij zich snel de technische instrumenten typisch voor de Taaldienst eigen zal kunnen maken, alsook de komende ontwikkelingen op informaticagebied zal kunnen begeleiden. Ook minimaliseert ze niet de moeilijkheden die kunnen opduiken bij de benoeming tot directieassistente van een kandidaat die niet zelf tot de

dienst behoort: ze verklaart daaraan het hoofd te kunnen bieden. Een deel van het Comité vraagt zich niettemin af of ze van meet af aan over de nodige autoriteit zal kunnen beschikken om de secretariaatsploeg te leiden.

De h. Vanneste is sinds 1 juni 1991 in dienst bij de Senaat en bekleedt zijn huidige functie (eerste secretaris bij de Taaldienst) sinds 1 mei 2004. Hij verklaart ten stelligste dat hij over de nodige kwaliteiten beschikt, maar zou zonder problemen aanvaarden dat een kandidaat met een grotere anciënniteit binnen de dienst de voorkeur geniet. In zijn ogen vormt de anciënniteit binnen de Senaat en meer in het bijzonder die binnen de Taaldienst, een beslissend criterium. Hij voelt zich nu in staat zijn verantwoordelijkheid te dragen en zou een benoeming als directieassistent als de bekroning van zijn loopbaan beschouwen. Als secretaris beweert hij snel en accuraat te werken. Hij herinnert eraan dat een vorige directieassistent die een tiental jaren geleden op pensioen is gegaan, zich lovend over hem heeft uitgesproken. Nooit heeft hij geaarzeld aanvullende inspanningen te leveren en uit eigen beweging opleidingen te volgen tijdens zijn vrije tijd. Bij zijn aankomst in de Senaat had hij reeds informaticakennis opgedaan, terwijl dergelijke toepassingen bij de Senaat nog in de kinderschoenen stonden. Voorts onderstreept hij dat hij zowel met de vertalers van de Nederlandse sectie als met die van de Franse sectie de beste verstandhouding heeft. Als directieassistent zou hij speciaal aandacht schenken aan de motivatie van de ploeg, een element dat de huidige titularis naar zijn mening enigszins uit het oog heeft verloren. Hij zou er ten slotte niet voor terugschrikken de rol en de taken van de medewerkers te herschikken, indien hij zulks nodig acht.

Het Comité beschouwt de h. Vanneste als een toegewijde en bekwame kandidaat die bovendien uitstekend tweetalig is. Toch betreurt het Comité dat hij sterk op het verleden is gericht en meer aandacht blijkt op te brengen voor hetgeen voorbij is dan voor hetgeen de toekomst kan bieden. Bovendien is de h. Vanneste volgens het Comité thans nog niet geschikt (om) leidinggevende taken op zich te nemen.

BESLUIT EN ADVIES

In aansluiting op de beoordeling van de kandidaturen wenst het Comité een voorkeur uit te drukken voor de dames [...] en Stevens, zonder evenwel een éénparig advies te kunnen formuleren.

[...]

Wat mevr. Stevens betreft, stelt het Comité vast dat zij, mede gelet op haar ervaring en de kwaliteit van haar werk binnen de Commissiedienst, haar medewerking aan de werkgroep workflow en haar uitstekende tweetaligheid, in grote mate beantwoordt aan de in het functieprofiel vermelde vereisten. Ze heeft een opbouwende en positieve visie op de functie van directieassistent ontwikkeld en beschikt daarenboven onmiskenbaar over kwaliteiten op menselijk en relationeel vlak. Evenwel heeft ze weinig ervaring met het leiding

geven aan een ploeg. Haar autoriteit en capaciteit om de secretariaatsploeg van de Taaldienst te leiden, kunnen dus vragen oproepen.”

3.3. In een nota van 13 juli 2009 aan het College van quaestoren stelt de secretaris-generaal van de Senaat voor aan het beperkt bureau de benoeming van Gisèle Stevens voor te stellen. Hij motiveert zijn keuze uitvoerig als volgt:

“Na een vergelijking van de kandidaturen en gelet op het gesprek heeft het Comité gemeend dat twee kandidaten, namelijk mevr. Geys en de h. Vanneste, op grond van de lichte reserves die te hunnen opzichte zijn geformuleerd, thans minder geschikt zijn in vergelijking met de dames Mattheus en Stevens om de functie van directieassistent(e) van de Taaldienst uit te oefenen.

Wat de twee andere kandidates betreft, verwijst het Comité uitdrukkelijk naar alle competenties die zijn opgesomd in het functie- en competentieprofiel voor directieassistent bij de Taaldienst. Het Comité stelt vast dat beide overige kandidates(n) elk duidelijk over verschillende kwaliteiten en troeven beschikken.

Mevr. Mattheus kan bogen op een zeer lange ervaring, kent de werking van het secretariaat van de Taaldienst goed en heeft reeds bewezen over de nodige autoriteit te beschikken voor de leiding van een ploeg. Daartegenover staat dat haar mondelinge kennis van het Frans bepaalde lacunes vertoont en dat er vragen kunnen rijzen bij haar vermogen de verdergaande informatisering van de dienst adequaat te begeleiden.

Wat mevr. Stevens betreft, stelt het Comité vast dat zij, mede gelet op haar ervaring en de kwaliteit van haar werk binnen de Commissiedienst, haar medewerking aan de werkgroep workflow en haar uitstekende tweetaligheid, in grote mate beantwoordt aan de in het functieprofiel vermelde vereisten. Ze heeft een opbouwende en positieve visie op de functie van directieassistente ontwikkeld en beschikt daarenboven onmiskenbaar over kwaliteiten op menselijk en relationeel vlak. Evenwel heeft ze weinig ervaring met het leiding geven aan een ploeg. Een deel van het Comité heeft dus vragen bij haar autoriteit en capaciteit om de secretariaatsploeg van de Taaldienst te leiden.

Bijgevolg besluit het Comité dat zowel mevr. Mattheus als mevr. Stevens in aanmerking komt voor de bevordering tot directieassistente bij de Taaldienst.

Na te zijn overgegaan tot een grondig onderzoek van het dossier, meen ik evenwel in het raam van de betrokken bevorderingsprocedure een voorkeur te moeten uitdrukken ten gunste van mevr. Stevens. Vooreerst deel ik volledig de mening van het Comité omtrent de kwaliteiten van de betrokken kandidate. Bovendien blijkt uit haar curriculum vitae waarin zij tevens wijst op haar basisopleiding als kandidaat-vertaler, alsook uit het feit dat zij geslaagd is in het externe examen dat de Senaat heeft gehouden voor assistent en uit het

uitstekende werk dat zij in haar huidige dienst heeft geleverd, dat zij in staat zal zijn zich op korte termijn de technische en administratieve aspecten van haar nieuwe competentiedomein eigen te maken. Eveneens stel ik vast dat de degelijkheid van haar schriftelijke kandidatuur aantoon dat zij lang heeft nagedacht over de uitdagingen van de functie. Voorts acht ik het nuttig te vermelden dat mevr. Stevens reeds heeft gekandideerd voor andere promotiefuncties en dat zij telkenmale een zeer gunstige indruk heeft nagelaten bij de evaluatoren. Overigens kan mevr. Stevens vlot communiceren, knoopt ze makkelijk contacten aan en wordt ze in staat geacht met diplomatie en energie leiding te kunnen geven. Naar mijn mening kan de versterking van het secretariaat van de Taaldienst met een externe kracht een verrijking betekenen van een ploeg die in het verleden reeds bepaalde moeilijkheden en spanningen heeft gekend. Ik ben ervan overtuigd dat mevr. Stevens op korte termijn een unaniem geapprecieerde en gerespecteerde directieassistente zal worden.”

Op 13 juli 2009 sluit het College van quaestoren zich volledig aan bij de visie van de secretaris-generaal.

3.4. Op 16 juli 2009 maakt de secretaris-generaal zijn voorstel met dezelfde motivering over aan het beperkt Bureau, dat unaniem instemt met het voorstel op grond van de motieven die door de secretaris-generaal werden aangehaald.

Bij beslissing van dezelfde datum bevordert het beperkt Bureau Gisèle Stevens tot directieassistente bij de Taaldienst.

Dit is de bestreden beslissing.

3.5. De verzoeker wordt bij brief van 17 juli 2009 op de hoogte gebracht van deze beslissing en van haar motivering, alsmede van de beoordeling van zijn kandidatuur.

IV. Antwoord op de slotbeschouwing geformuleerd door de verzoeker in zijn laatste memorie

4. De verzoeker twijfelt aan de objectiviteit van de staatsraad-verslaggever, doordat laatstgenoemde “familie zou hebben die tewerkgesteld is in het kabinet van de heer Van Orshoven, die de tegenpartij, zijnde de Senaat, verdedigt”.

Wat de verzoeker in wezen hiermee bedoelt is dat een relatie tussen de dochter van de staatsraad-verslaggever en de raadsman van de verwerende partij het onmogelijk maakt dat de vader als staatsraad-verslaggever in zijn zaak zetelt.

Vooreerst staat vast en wordt niet betwist dat de verzoeker geen formeel verzoek tot wraking heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 828 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. Vervolgens is de omstandigheid dat een verwante van een magistraat belast met het onderzoek van een zaak, gewerkt heeft in een advocatenkantoor dat buiten haar om in andere zaken de verdediging van de verwerende partij behartigd heeft, geen reden om de onafhankelijkheid of de onpartijdigheid van die magistraat in vraag te stellen, terwijl ook geen bijzondere gegevens worden overgelegd die erop zouden wijzen dat de betrokken staatsraad zich in voorliggend geval heeft laten leiden door enige animositeit in het voordeel van de verwerende partij of in het nadeel van de verzoeker.

Bijgevolg wordt de grief van de verzoeker verworpen.

V. Voorafgaande uiteenzetting ter verduidelijking van het onderzoek van het enig middel

5. Artikel 2, § 1, 3°, van het Algemeen Procedurereglement schrijft voor dat het beroep een uiteenzetting van de middelen moet bevatten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen, de voldoende

duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Zonodig moet rekening worden gehouden met de wijze waarop de verwerende partij het middel heeft begrepen. Een onduidelijk middel kan dus eventueel wel worden aanvaard wanneer en zoals het door de verwerende partij wordt begrepen, en in redelijkheid kan worden begrepen, aangezien aldus het recht van verdediging van die partij niet wordt geschonden.

6. Het verzoekschrift bestaat uit één lange tekst waarin feiten, beweerde onregelmatigheden en persoonlijke appreciaties van de verzoeker door elkaar worden aangehaald. Een deel van die uiteenzetting heeft bovendien geen betrekking op de thans bestreden beslissing, zo bijvoorbeeld de bemerking dat de benoeming van mevrouw C. onregelmatig zou zijn geweest.

Het is niet onmiddellijk duidelijk wat de verzoeker nu juist als middel aanvoert. In een dergelijk geval is het ook voor de verwerende partij moeilijk om zich te verdedigen. De rechten van de verdediging van de verwerende partij worden in een dergelijk geval slechts geëerbiedigd door het verzoekschrift te lezen op de wijze waarop de verwerende partij dat heeft gedaan, behoudens indien laatstgenoemde kennelijk bepaalde dingen over het hoofd ziet.

De verzoeker vecht in essentie de motivering van de bestreden beslissing aan, waarbij hij aanvoert dat de vergelijking van titels en verdiensten van de verschillende kandidaten niet naar behoren werd uitgevoerd.

De verwerende partij leest in het verzoekschrift bijgevolg een enig middel, gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht. In ondergeschikte orde gaat zij in op de eventuele argumentatie van de verzoeker dat de bestreden beslissing zou indruisen tegen de formele motiveringsplicht. Verder behandelt zij enkele “bijkomende grieven”, evenals kritieken die volgens haar niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kunnen leiden.

7. Gelet op wat voorafgaat, wordt het verzoekschrift zo gelezen dat de verzoeker zich in een enig middel beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht, met inbegrip van de kritiek dat de bestreden beslissing niet steunt op een zorgvuldige afweging van titels en verdiensten, eventueel op de schending van de formele motiveringsplicht.

VI. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

8. Volgens de verzoeker werden in het verleden tal van andere benoemingen gedaan op basis van dienstanciënniteit en staat van dienst, wat de meest eerlijke beslissing is. De beslissing om een jongere kandidate te kiezen zou des te onbegrijpelijker zijn, nu de kwaliteiten van de kandidaten zo weinig verschillen. Daarbij zou het enige verschil - namelijk dat de verzoeker thans niet in staat zou zijn om leidinggevende werkzaamheden op zich te nemen - niet zijn gemotiveerd. Ook zou aan één van de vier kandidaten ten onrechte een anciënniteit van 23 of 24 jaar zijn toegekend. Het feit dat Gisèle Stevens geslaagd is voor het examen van tweetalig assistent, zou ten onrechte als een bijkomende motivering zijn aangevoerd, nu dat examen een andere loopbaan beoogt. De verzoeker kan niet aanvaarden dat een kandidaat van buiten de betrokken dienst werd benoemd.

Verder beklaagt de verzoeker er zich over dat de mededeling van de bestreden beslissing enkel vermeldt dat een beroep tot nietigverklaring kan worden ingediend, maar dat zij geen gewag maakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing.

Ook betoogt de verzoeker dat een eerdere benoeming van een derde, C., onwettig zou zijn. Tevens zouden tien niet nader genoemde personeelsleden op onregelmatige wijze zijn geslaagd voor wervingsexamens.

Volgens de verzoeker wenst men het personeelsbestand van het secretariaat in te krimpen, waardoor de bestreden beslissing des te vreemder lijkt, nu men hiervoor de kans heeft gekregen door gepensioneerden niet te vervangen. De verzoeker merkt tevens op dat hij jarenlang avondschoon heeft gevolgd, zonder te kunnen genieten van het stelsel van kredieturen. Ten slotte stelt hij dat Gisèle Stevens een fulltime wedde krijgt, terwijl zij slechts viervijfde aanwezig is op het werk.

9. Volgens de verwerende partij beschikt zij over een discretionaire bevoegdheid bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierbij heeft zij op zorgvuldige wijze de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten tegen elkaar afgewogen. De verzoeker kan zich eigenlijk uitsluitend beroepen op zijn algemene anciënniteit - die volgens hem doorslaggevend is - terwijl de bevorderde kandidate kan bogen op specifieke deskundigheid en ervaring. Daaruit vloeit voort dat de bestreden beslissing niet onredelijk, minstens niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoeker betoogt dat de kandidaat met de grootste dienstanciënniteit benoemd moest worden, is het middel niet ontvankelijk bij gebrek aan persoonlijk en rechtstreeks belang. De bevorderde kandidate heeft immers meer anciënniteit dan de verzoeker. Bovendien kan anciënniteit niet het enige, noch het beslissende criterium zijn. Dit zou de benoeming immers herleiden tot een gebonden bevoegdheid. De anciënniteit is weliswaar een maatstaf voor algemene ervaring, doch deze moet noodzakelijkerwijze worden afgewogen tegen andere titels en verdiensten, waaronder specifieke deskundigheid en ervaring. Het is niet kennelijk onredelijk om de titels, de hogere anciënniteit en de specifieke deskundigheid en ervaring van Gisèle Stevens te laten doorwegen op de iets lagere anciënniteit van de verzoeker. Vooral omdat laatstgenoemde niet kennelijk of zichtbaar grotere aanspraken kon doen gelden dan de benoemde kandidate.

De grief dat Gisèle Stevens jonger is dan de andere kandidaten en jonger is dan de verzoeker, kan niet worden aangenomen, aangezien de leeftijd op zich geen pertinent criterium is om een keuzebenoeming te rechtvaardigen. De

leeftijd geeft geen indicatie over de ervaring en de kennis van de betrokken kandidaat.

De verwerende partij vervolgt dat het middel ongegrond is, in zoverre dit steunt op de miskennen van de materiële motiveringsplicht.

Voor zover de verzoeker de schending inroept van de formele motiveringsplicht, voert de verwerende partij aan dat geen enkele wetsbepaling een dergelijke motiveringsplicht oplegt voor de personeelsbeslissingen van de Senaat. Ook de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen geldt niet voor de Senaat. Artikel 1 van deze wet verwijst immers voor het toepassingsgebied naar “de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State”. De Senaat is geen administratieve overheid, wat a contrario volgt uit het feit dat de wet van 25 mei 1999 aan artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de woorden heeft toegevoegd “de wetgevende vergaderingen of [...] hun organen”. Aldus zou de wetgever een onderscheid maken tussen de administratieve overheden enerzijds en de wetgevende vergaderingen en hun organen anderzijds. In ondergeschikte orde wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker geen belang heeft bij een middel genomen uit de schending van de formele motiveringsplicht, aangezien hij reeds op 17 juli 2009 kennis kreeg van de motieven van de bestreden beslissing en hij op 28 juli 2009 inzage heeft gekregen van het volledige administratief dossier. De verzoeker kende derhalve de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij zich niet nuttig kan beroepen op de schending van de formele motiveringsplicht. Bovendien voert de verwerende partij aan dat de bestreden beslissing kennelijk afdoende is gemotiveerd door verwijzing naar stukken, die aan de verzoeker werden meegedeeld bij de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Ten slotte gaat de verwerende partij in op de bijkomende grieven van de verzoeker.

Waar de verzoeker er zich over beklagt dat Gisèle Stevens een “externe” candidate is, merkt de verwerende partij op dat het haar gewoonte is om vacatures van directieassistenten en eerste directieassistenten toegankelijk te maken voor beambten van alle diensten. Dit belet niet dat in de dienst zelf opgedane ervaring in rekening mag worden gebracht, doch reële bekwaamheid verworven buiten de dienst kan alsnog de doorslag geven.

De grief dat de benoeming van C. en tien andere personeelsleden onwettig zou zijn, is niet ontvankelijk bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting. Hoe dan ook kan deze grief niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu deze grief niet met de bestreden beslissing in verband staat. Voorts kan de wettigheid van een individuele, niet-reglementaire administratieve rechtshandeling, zoals een benoeming, niet meer worden betwist wanneer de termijn voor een beroep tot nietigverklaring verstreken is. Het feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet vermeldt dat een beroep tot schorsing kan worden ingediend, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Aangezien de Senaat geen administratieve overheid is, geldt de verplichting tot vermelding van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State - bepaald in artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State - immers niet. Bovendien geldt deze meldingsplicht niet voor de vordering tot schorsing. Hoe dan ook wordt het niet-naleven van de meldingsplicht enkel gesanctioneerd door de verjaringstermijn slechts vier maanden na de kennisgeving te laten aanvangen, zodat de wettigheid van de betrokken beslissing op zich niet wordt aangetast.

De bewering dat de bestreden beslissing voor de verzoeker bevreemdend overkomt nu men enerzijds het personeel op het secretariaat wenst in te krimpen en anderzijds gepensioneerden toch worden vervangen, blijft een loutere bewering die niet wordt gestaafd. De verzoeker heeft geen belang bij deze grief, nu de gegrondverklaring ervan zou impliceren dat de bewuste betrekking niet vacant had mogen worden verklaard, zodat ook de verzoeker niet in die functie kon worden benoemd. In elk geval betreft het slechts een opportuiniteitskritiek en geen

wettigheidskritiek, zodat zij niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De opmerking dat aan één van de kandidaten ten onrechte een anciënniteit werd toegekend van 23 of 24 jaar, kan evenmin de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengen, nu zij in geen enkel opzicht afbreuk doet aan de gronden waarop de bevordering van Gisèle Stevens is gesteund.

10. In zijn memorie van wederantwoord argumenteert de verzoeker dat het verslag van het Comité ten onrechte stelt dat hij sterk op het verleden is gericht. Volgens de verzoeker is deze stelling ongegrond en niet gemotiveerd, nu de verzoeker regelmatig bijscholing volgde buiten de kantooruren - dit bovendien in tegenstelling tot de bevorderde kandidate.

De secretaris-generaal zou zijn voorkeur voor de bevorderde kandidate slechts gebrekkig hebben gemotiveerd door te verwijzen naar de degelijkheid van haar schriftelijke kandidatuur, nu ook de kandidatuur van de verzoeker degelijk is en de verzoeker ook volledige voldoening geeft, wat de door hem uit te voeren taken betreft.

De motivering dat de bevorderde kandidate directiewerkzaamheden waarnam, geldt volgens de verzoeker evenzeer voor de andere kandidaten.

Voorts gaat de verzoeker in op zijn motivatie en visie op de betrokken functie, evenals op zijn voorkomen en verbale vaardigheden. Hij voert met name aan dat hij op taalgebied minstens evenwaardig is aan de bevorderde kandidate en beklagt er zich over dat het Comité wel de diploma's van Gisèle Stevens vermeldt, maar niet de zijne, hoewel de personeelsdienst deze kende. De verzoeker insinueert dat men een Franstalige kandidaat heeft willen bevorderen en dat Gisèle Stevens reeds op voorhand werd uitgekozen voor de bewuste betrekking. Ten slotte meldt hij dat hij werd geïntimideerd tijdens zijn ziekteverlof,

door het verzoek om een verklaring te ondertekenen dat hij niet wil werken onder de nieuwe directieassistente, terwijl hij zulks nooit heeft beweerd en enkel een probleem heeft met haar capaciteiten.

11. In de laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke dienstanciënniteit, vermits hij werkt in de Taaldienst van de Senaat als eerste secretaris, wat voor de benoemde kandidate niet het geval is, vermits zij steeds gewerkt heeft bij de Commissiedienst tot op het tijdstip van haar bevordering. Hij voegt daaraan toe dat hij ernstige twijfels heeft betreffende de leiderscapaciteiten van Gisèle Stevens.

Vervolgens gaat hij in op de globale anciënniteit van de benoemde en van hemzelf, die als gelijkwaardig te beschouwen zijn. Volgens de verzoeker is de dienstanciënniteit een doorslaggevend criterium voor de specifieke deskundigheid vereist voor de functie van directieassistent(e).

Voorts wijst de verzoeker erop dat de benoemde kandidate uit een andere dienst komt, bijgevolg moet worden vervangen door een externe kandidate, wat geenszins een besparing betekent. Hij plaatst bovendien een vraagteken bij het diploma van de benoemde kandidate. Hij heeft dat niet aangetroffen in het dossier dat hij heeft ingekeken.

Ten slotte gaat hij in op de motiveringsplicht, zowel de formele als de materiële die ook geldt voor de verwerende partij.

Beoordeling

12. De bestreden bevordering werd gedaan op grond van de artikelen 14 en volgende van het Organiek Personeelsreglement, waarvan de toepasselijke bepalingen luiden als volgt:

“Art. 18. - [...]

Elke keuzebevordering wordt door het Bureau vastgesteld, op voorstel van de griffier, na advies van het College van Quaestoren.

Art. 20. - De rang van directie-assistent(e) is bij keuzebenoeming toegankelijk voor de secretarissen die het secretariaat van een directie waarnemen en de werkzaamheden van een pool van secretarissen coördineren.
[...]

Uit het geciteerde artikel 20 volgt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een discretionaire bevoegdheid.

13. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurlijke rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Inzake benoemingen naar keuze in openbare ambten verplicht het gelijkheidsbeginsel om de aanspraken en verdiensten van de kandidaten te onderzoeken en te vergelijken op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria.

14. In voorliggend geval blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker eigenlijk enkel zijn algemene anciënniteit kan aanvoeren, terwijl Gisèle Stevens specifieke deskundigheid en ervaring bezit. Het komt niet kennelijk onredelijk voor om in die omstandigheden de voorkeur te geven aan de bevorderde kandidate, nu de verzoeker niet kennelijk of zichtbaar grotere aanspraken kon doen gelden dan de bevorderde kandidate.

In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, is dienstanciënniteit immers niet het enige of beslissende criterium. Uit de toepasselijke bepalingen van het personeelsreglement volgt dat de benoeming een benoeming naar keuze is, zonder dat de anciënniteit een doorslaggevende rol speelt.

De vermeende onjuiste berekening van de anciënniteit van een andere, niet verkozen kandidate is evenmin pertinent nu de verzoeker niet aantoont dat die enige weerslag heeft op de beslissing om te kiezen voor de bevorderde kandidate.

Ook de grief dat de bevorderde kandidate jonger is, kan niet worden aangenomen, nu de betrokken bepalingen van het personeelsreglement aan de leeftijd van de kandidaten geen bijzondere waarde toekennen en de leeftijd van een kandidaat op zich geen aanwijzing inhoudt betreffende zijn ervaring.

Er kan evenmin worden voorgehouden dat de verwerende partij zich bij haar keuze moet beperken tot kandidaten uit de dienst waarbinnen de vacante functie zich situeert. Geen van de toepasselijke bepalingen beperkt immers de keuzemogelijkheid tot kandidaten van de betrokken dienst. Daarenboven is het niet kennelijk onredelijk om voor een “externe” kandidaat te kiezen, wanneer deze de meest geschikte blijkt te zijn.

15. De verzoeker voert ook aan dat de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte wijst op het feit dat Gisèle Stevens geslaagd is voor het examen van tweetalig assistent, nu dat examen betrekking heeft op een andere loopbaan.

De nota van 13 juli 2009 van de secretaris-generaal verwijst evenwel enkel naar het feit dat Gisèle Stevens geslaagd is voor het externe examen van de Senaat voor assistent, zonder te preciseren dat het om een examen voor tweetalig assistent gaat. Voorts blijkt uit de context van de nota dat deze verwijzing naar het succesvolle examen van assistent werd gemaakt om aan te tonen dat Gisèle Stevens in staat is om “zich op korte termijn de technische en administratieve aspecten van haar nieuwe competentiedomein eigen te maken”. In die zin is het relevant om naar dit examen te verwijzen, zelfs al heeft het betrekking op een andere loopbaan.

Aldus blijkt niet uit de stukken van het dossier dat het feit dat Gisèle Stevens geslaagd was voor een examen van - al dan niet tweetalig - assistent, van doorslaggevend belang was. Zelfs indien dit gegeven buiten beschouwing wordt gelaten, blijft de keuze voor Gisèle Stevens op basis van haar specifieke ervaring en deskundigheid, een beslissing die niet kennelijk onredelijk is.

16. De verzoeker betoogt bovendien dat de kwaliteiten van de verschillende kandidaten zeer weinig verschillen. Het enige verschil zou erin bestaan dat de verzoeker geacht wordt thans niet in staat te zijn om leidinggevende werkzaamheden op zich te nemen - een bewering die volgens de verzoeker niet wordt gemotiveerd.

Deze kritiek mist feitelijke grondslag. De verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de bevorderde kandidate over meer titels beschikt dan hijzelf - zoals een basisopleiding kandidaat-vertaler - evenals over specifieke deskundigheid en ervaring - onder meer in de werkgroep workflow. De verzoeker verklaart dat hij bijkomende opleidingen heeft gevolgd, doch laat na om te preciseren om welke opleidingen het gaat en om hiervan de bewijzen voor te leggen.

In zijn memorie van wederantwoord betoogt de verzoeker dat hij in motivatie, visie op de betrokken functie, voorkomen, verbale vaardigheden en diploma's kan concurreren met de bevorderde kandidate. Ook zou het verslag van het Comité ten onrechte voorhouden dat de verzoeker op het verleden is gericht, nu hij regelmatig bijscholingen volgt buiten de kantooruren. Voorts voert hij aan dat ook zijn schriftelijke kandidatuur degelijk was en dat niet alleen de bevorderde kandidate, maar ook de andere kandidaten directiewerkzaamheden waarnamen.

Aangezien de verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift kennis had van de dossierstukken waarin zijn kandidatuur werd

beoordeeld, had hij deze argumenten al kunnen aanvoeren in het inleidend verzoekschrift. De verzoeker liet dit na, zodat deze argumenten niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in een memorie van wederantwoord kunnen worden aangevoerd.

Er wordt vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont dat de verschillen tussen de diverse kandidaten miniem waren en het enige verschil gelegen zou zijn in het feit dat hij geacht wordt thans niet in staat te zijn om leiding te geven. Zelfs indien deze kritiek zou worden aanvaard, leidt zij er niet toe dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, nu zij geen afbreuk doet aan de specifieke deskundigheid en ervaring op basis waarvan de bevorderde kandidate werd verkozen boven de verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is en voldoet aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht.

17. Inzake de insinuatie van de verzoeker dat de bevorderde kandidate reeds vooraf zou zijn uitgekozen, houdt de verzoeker het bij een loutere bewering die hij niet staft, minstens blijkt de vermeende voorkeursbehandeling niet uit de stukken van het administratief dossier.

18. In zoverre de verzoeker met zijn argumentatie bedoelt dat de bestreden beslissing indruist tegen de formele motiveringsplicht, rijst de vraag of er een bepaling is die een formele motivering van de bestreden beslissing oplegt (19.1) en zo ja, of aan de formele motiveringsplicht is voldaan (19.2 - 19.3).

19.1. Volgens de verwerende partij geldt de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet voor de bestreden beslissing, aangezien deze wet slechts van toepassing is op administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en de wetgevende vergaderingen geen administratieve

overheden zijn in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Volgens de verwerende partij is dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk.

In dit verband heeft het Arbitragehof, thans het Grondwettelijk Hof, het volgende beslist:

“- De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in die zin geïnterpreteerd dat de bestuurshandelingen van de wetgevende vergaderingen of van hun organen met betrekking tot de leden van hun personeel niet in het toepassingsgebied ervan zijn opgenomen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in die zin geïnterpreteerd dat de bestuurshandelingen van de wetgevende vergaderingen of van hun organen met betrekking tot de leden van hun personeel in het toepassingsgebied ervan zijn opgenomen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet (arrest nr. 17/2004 van 29 januari 2004).”

Een grondwetsconforme interpretatie van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen leidt derhalve tot de conclusie dat de thans bestreden beslissing onder toepassing van die wet valt. De aangevoerde schending van de formele motiveringswet is dan ook ontvankelijk.

19.2. Volgens de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Bijgevolg moet de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom het bestuur een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Wanneer een verzoeker langs een andere weg dan de bestuurshandeling de motieven ervan kent, kan hij er zich met kennis van zaken tegen verweren.

19.3. Bijgevolg doet de verzoeker niet blijken van een belang bij dit middelonderdeel vermits hij de motieven van de bestreden beslissing kent, nu zij hem werd meegedeeld op 17 juli 2009 en hij bovendien op 28 juli 2009 het administratief dossier heeft ingekeken.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de motivering niet afdoende is, blijkt uit hetgeen hiervóór werd overwogen dat de in de bestreden beslissing vermelde motieven niet kennelijk onredelijk zijn en de bestreden beslissing vermogen te dragen.

20. Voorts voert de verzoeker nog een aantal argumenten aan die niet kunnen worden aangenomen vermits zij geen betrekking hebben op de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat de verzoeker avondschool heeft gevolgd zonder te kunnen genieten van het stelsel van kredieturen, vertoont geen verband met de bestreden beslissing. Dit geldt ook voor de bewering dat Giséle Stevens fulltime betaald zou worden terwijl zij slechts viervijfde aanwezig zou zijn op de werkvloer, evenals voor de beweerde - doch niet met stukken gestaafde - intimidatie van de verzoeker tijdens diens ziekteverlof.

De verzoeker verduidelijkt evenmin hoe de vermeende onregelmatigheid van een aantal benoemingen in de diensten van de Senaat de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing aantast.

In zoverre de verzoeker zijn middel steunt op de voornoemde elementen, is het niet ontvankelijk nu zij geen causaal verband vertonen met de bestreden beslissing.

21. De grief dat met de bestreden beslissing een op pensioen gestelde wordt vervangen, terwijl het de bedoeling is om het personeelsbestand van het secretariaat in te krimpen, kan evenmin worden aangenomen. De verzoeker houdt het immers bij een loutere bewering. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, zou de gegrondverklaring ervan tot gevolg hebben dat de bewuste functie niet vacant kon worden verklaard, wat zou meebrengen dat de verzoeker ook zelf niet in die functie kon worden aangesteld. Hoe dan ook oefent de verzoeker met deze bemerkingen enkel kritiek uit op de opportuniteit en niet op de wettigheid van de bestreden beslissing.

22. Ten slotte betoogt de verzoeker terecht dat de mededeling van de bestreden beslissing niet vermeldt dat een beroep tot schorsing bij de Raad van State kan worden ingesteld.

Daargelaten de vraag of de mededelingsplicht van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State geldt voor de organen van de Senaat, is de vermelding van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing in te dienen, niet verplicht. De voornoemde bepaling verplicht immers enkel dat de mogelijkheid vermeld wordt om een beroep tot nietigverklaring in te stellen en om bepaalde modaliteiten van dit beroep te vermelden.

Meer nog, zelfs indien de mogelijkheid van een vordering tot schorsing had moeten worden vermeld, heeft het ontbreken van deze vermelding geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt immers enkel gesanctioneerd door de beroepstermijn voor de Raad van State slechts vier maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing te laten aanvangen.

23. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 september 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche